

Turn in

Het hart dat bang is om te breken
zal nooit leren dansen

Robin Heijna

PAPERWORK
PUBLISHING

© 2024 Robin Heijna

Alle namen, personages, locaties en gebeurtenissen in dit boek zijn fictief of worden op een fictieve manier gebruikt, tenzij anders vermeld. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, is puur toeval. De auteur en de uitgever wijzen alle aansprakelijkheid af voor enige directe of indirecte schade die voortvloeit uit het gebruik van dit boek. Dit boek is niet bedoeld om medisch, sportdeskundig of ander professioneel advies te geven. Raadpleeg altijd een gekwalificeerde professional voor advies over uw specifieke situatie.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de maker worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt. Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16h t/m 16m Auteurswet jo. Besluit van 27 november 2002, Stb. 2002, 575, dient men de daarvoor verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorecht. Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden auteur, redacteurs en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten of onvolkomenheden, noch voor de gevolgen hiervan. Ten aanzien van de producten en diensten van Robin Heijna zijn de algemene voorwaarden van toepassing.

www.robinheijna.com

proloog

Guilty feet can't
Dance

- 31 December 2023 -

Proloog

Er gaat geen dag voorbij zonder dat ik me afvraag welk belangrijk moment ik heb gemist. Ik moet fouten hebben gemaakt. Honderd dingen die ik anders had kunnen doen. Dromen zijn uiteengereten. Illusies zijn kapotgeslagen. Niemand is er zonder kleerscheuren vanaf gekomen. Iedereen die erbij was is erdoor getekend.

Ik ook.

Sommige mensen zullen me een klokkenluider noemen. En iedereen weet: een klokkenluider is meestal geen lang en gelukkig leven beschoren. Het zijn onruststokers. Ze roeren in de gevestigde orde. Trappen tegen heilige huisjes. Zorgen voor opruiing, tweespalt, kampvorming.

Maar ben ik een klokkenluider?

Misschien tegen wil en dank. Ik constateerde nu eenmaal dat mijn zusje geen uitzondering is. Ze is een van de velen. Ik hoefde andere topsporters maar in de ogen te kijken en ik las dezelfde pijn.

Wat had ik dan moeten doen? Mijn ogen ervoor moeten sluiten? Hun gekwetste blikken moeten negeren? Mijn zusjes angsten moeten ontkennen en mee moeten praten met de mensen die het voor het zeggen hadden? Wat had mij dat voor een mens gemaakt?

Vaak heb ik gedacht: de grootste fout die ik heb gemaakt is de nieuwe generatie in de ogen kijken. Ik had niet terug moeten komen. Ik had mezelf moeten vertellen dat het aan mijn zusje lag, dat een unieke samenloop van omstandigheden voor een fatale afloop verantwoordelijk was.

Ze zou nu zesentwintig zijn geweest. Het is nu iets meer dan zes jaar geleden. Ik kan het nog steeds niet bevatten. Het had niet mogen gebeuren. Het meest zachtmoedige hart dat ik kende stopte met kloppen en niemand heeft

het weten te voorkomen. Zoveel mensen hebben zoveel kansen gekregen, maar iedereen stond erbij en keek ernaar.

Ik ook.

Terugkeren naar de turnhal om iets aan de misstanden te veranderen kan ik daarom niet bestempelen als een fout. Dat ik daar de pijn van de sporters direct zou herkennen was ook onvermijdelijk. Maar op dat moment waren de kaarten nog niet geschud. Ik had zoveel wegen kunnen bewandelen om het leed van de nieuwe generatie te verzachten. Maar ergens heb ik die juiste afslag gemist en ben ik het spoor bijster geraakt.

Dit is geen verhaal van boetedoening. Dit verhaal is ook geen zoektocht naar alle fouten die ik gemaakt heb. Dit is een verhaal over mensen met goede bedoelingen, mensen die hebben gestreden voor de dingen waarin ze geloofden en die daar een hele hoge prijs voor hebben betaald.

En toch... ik blijf hopen dat dit verhaal uiteindelijk winnaars zal kennen. Dat al het leed niet voor niets is geweest.

Dit verhaal begint iets meer dan twee jaar geleden. Ik stond midden in het leven. Ik had een droombaan, woonde in de mooiste stad van Nederland, had de liefste vriend van de wereld en mijn carrière ging als een raket. Het enige wat mogelijk verraadde dat alles toch niet zo perfect was, was mijn dieet van adrenaline, cortisol, te weinig slaap, te veel verantwoordelijkheid, te weinig eten, dat voor het grootste gedeelte uit foodtrucks en frietwagens kwam, weggespoeld met een biertje of tien en afgetopt met niet nader te noemen substanties die ongetwijfeld allemaal op een lijst met verboden middelen staan.

Misschien wist ik ergens wel dat er een tikkende tijdbom onder mijn schijnbaar perfecte leven lag, maar daar besteedde ik nauwelijks aandacht aan. Het overlijden van mijn zusje speelde geen zichtbare rol in mijn leven. Ik werd zo in beslag genomen door alle drukte dat ik me nergens anders mee bezighield. Toen de coronalockdown van kracht werd dacht ik dat het verleden me onherroepelijk te pakken zou nemen, maar wonder boven wonder bleef ik op de been. Vanaf dat moment waande ik me immuun voor de pijn die ik had verwacht bij haar dood te zullen voelen.

Let's Dance

1

De snelheidsmeter schiet naar honderdveertig. Nog twintig kilometer tot aan Tomorrowland. Het is de vierde keer deze maand dat ik deze weg afleg, een tocht van ruim twee uur. Vandaag is de laatste dag van het tweede weekend van de meest fantastische editie ooit. Twee verloren coronajaren moeten ingehaald worden.

Ik zet de muziek harder, trek een Pink Panther uit het dashboardkastje en geef gas. Het blijft genieten, rijden in een zwarte BMW X1. Geen auto waar ik zelf voor zou kiezen, maar hij kwam beschikbaar in de pool. Een perfecte match zijn we niet, daar is deze auto te opzichtig voor, te lomp ook, maar ik besloot hem een kans te geven. Bovendien stelt hij me in staat om er zo roekeloos mee te rijden als je van een BMW X1-bestuurder kunt verwachten. Standaard op de linkerbaan, net iets te dicht op de bumper van de andere linkerbaangebruikers, een extra dot gas als ik voorbij stuif en dan een semivermoeide blik naar rechts om te zien met welke opa ik nu weer van doen heb. Als ik echt in mijn element ben wil ik mijn grote zonnebril nog wel eens stukje van mijn neus laten glijden en een knipoog uitdelen. Iemand moet al die gasten in hun aso-bakken een koekje van eigen deeg geven, toch?

Overigens is het meestal de gesoigneerde man in maatpak die zich het meest misdraagt. Als hij dan stuurs naar links kijkt om te zien welke idioot een nog kleiner pikkie dan hijzelf heeft, en dat blijkt ik dan te zijn, een blonde meid die net boven het stuur uitkomt, dan schiet de verwarring over zijn gezicht. Ik werk in een mannenwereld en heb al vroeg geleerd hoe ik er mijn vrouwtje moet staan: *beat them at their own game*.

De tijdelijke verkeersborden voor Tomorrowland doemen op. In de verte zie ik het palet van laserstralen. Het festival is in volle gang. Ik volg P –

ARTISTS AND VIPS. Ook dit is heerlijk aan mijn baan: dicht bij de entree parkeren, een aparte ingang, in een mum van tijd backstage.

Ik volg de instructies van de parkeerwachten op, gooi het portier open en het vertrouwde festivalgevoel valt als een warme deken over me heen. De dreunende muziek, de grote roze afvalcontainers, kilometerslange rood-witte afzetlinten om de geïmproviseerde parkeerplaatsen aan te geven en in de verte de contouren van podia en tenten achter een oneindige lange wand van ondoorzichtige hekken.

Ik wandel naar de ingang, die dit jaar nog grootser lijkt, vind het loket voor de vips en schreeuw mijn naam boven de muziek uit. De jonge vrouw streept mijn naam af, legt een gouden polsbandje neer en telt duizend munten neer. Ik vraag een zakje omdat ze met geen mogelijkheid in mijn moneybelt passen.

Met het kleine kapitaal loop ik het terrein op. Tomorrowland is ongeveer evenaard als het gaat om het decor. Het ligt sowieso al in een prachtig natuurgebied, aan een groot meer met verschillende strandjes, maar de organisatie overtreft zichzelf na twee coronajaren door haar bezoekers volledig onder te dompelen in een sprookjeswereld.

Jamie had moeten lachen toen ik vanmiddag in een Tinkerbell-outfit beneden was verschenen: een kort groen jurkje dat strak om mijn middel zat, stoere boots die al heel wat festivals hadden overleefd en mijn haar op mijn voorhoofd ingevlochten en vastgemaakt in een nonchalante hoge staart. Ik kon wel wat met de vergelijking met het eigenzinnige en jaloerse elfje. Ik had mijn tong uitgestoken en gezegd dat als hij niet uitkeek ik me eens goed ging misdragen in Nooitgedachtland. Jamie had zijn armen om me heen geslagen en gezegd dat het maar goed was dat Peter Pan later vanmiddag ook af zou reizen en zijn elfje kon redden voordat ze weer zou verdrinken in alle drank.

Meeknikkend en -deinend op de beat ga ik op weg naar de activatie, een stand ter promotie van onze energydrank. Het terrein is enorm en de wandeling neemt zeker een kwartier in beslag. De activatie heeft een overdekte loungeset van natuurlijke materialen, gaat perfect op in het sprookjesgevoel en heeft, niet geheel toevallig, dezelfde groene kleur als mijn jurk.

Het barhoofd vertelt me dat alles volgens plan verloopt. De loungeset is constant gevuld met mensen. Fijn. Er zit veel werk in het bedenken, ontwer-

pen, uitwerken en laten bouwen van deze activiteiten. Ik ben slechts zijdelings betrokken bij het creatieve proces, maar besluit op voorhand hoeveel geld we aan welke activiteiten besteden en kies het ontwerp dat het beste past bij onze energydrank en ons publiek. Het is prettig te merken dat ik weer een goede inschatting heb gemaakt. Ik vervolg mijn weg naar het vip-gedeelte, waar mijn collega's zijn en waar we over een uur de relaties zullen ontvangen.

Aan het begin van de avond duikt Jamie op. Ook hij is druk met zijn zakenpartners. Ik herken mensen van de voetbalbond. Wij hebben vergelijkbare functies in concurrerende bedrijven, maar Jamie wordt twee keer zo goed betaald. Waarschijnlijk omdat hij director is en ik manager, omdat hij tien jaar ouder is en – bovenal – man. Niet dat het me boeit. We hebben het goed samen. Ergens heb ik altijd het gevoel dat hij een oogje in het zeil houdt op dagen als deze. Hij drukt me op de juiste momenten een flesje water in de hand, stelt me voor aan mogelijke nieuwe relaties en zendt me af en toe een knipoog als ik ronddartel tussen de bobo's. Maar het fijnste van een vent die ook in deze business zit is dat we deze dagen samen kunnen afsluiten. Hoeveel te gekke festivals, concerten en feestjes hebben we al niet meegemaakt?

Maar vandaag is het de laatste keer. De coronatijd heeft Jamie gehersenspoeld en de boswachter in hem wakker geschud. Volgens hem schaden de harde muziek, het vuurwerk, lasers en drones de natuur tot in de wijde omtrek. De bloemetjes en de bijtjes raken in de war, vogels raken van de leg en dan heeft hij het nog niet eens gehad over de vervuiling op het terrein. Het was Jamie steeds meer gaan tegenstaan en had hem doen besluiten intern te solliciteren. Met als resultaat dat hij volgende maand begint als directeur duurzaamheid. Dat hij daar iedere week voor naar Londen moet vliegen vindt hij klaarblijkelijk geen probleem. Hij had zijn schouders opgehaald en gezegd dat als het hem zou lukken om het verpakte water uit de schappen van de supermarkten te krijgen, hij de rest van zijn leven onbeperkt kon vliegen omdat de kerosine slechts een druppel was in verhouding tot de afname van de plastic soep die dat op zou leveren.

Jamies idealisme irriteert me. Een festival is een van de weinige plekken waar ik het gevoel heb helemaal vrij te zijn. Het is me verdomme twee jaar ontnomen. Nu wil ik graag onbezwaard van mijn sprookje genieten.

Als het laat genoeg is om de hoge heren aan zichzelf over te laten gaan

Jamie en ik naar het vip-deck van de mainstage. Het is de beurt aan de final performer, Martin Garrix. Het gigantische hoofdpodium en driehonderdzes-tiggradendecor komen volledig tot hun recht tegen de donkere nachtlucht. Het decor stelt een onderwaterwereld voor, wat een extra dimensie krijgt doordat het podium in een enorme kom ligt. Tienduizenden mensen bevinden zich vóór mij in die kom. Vanaf het verhoogde deck heb ik een vrij uitzicht. De sprookjesachtige themesong van Tomorrowland klinkt, de lampen zetten het podium en het volledige publiek in een groot blauw licht. Duizenden scherm-pjes lichten op. Er wapperen vlaggen van landen uit de hele wereld. Dit is het moment waarop iedereen heeft gewacht. Ik ontplof bijna van liefde en van on-geloof dat ik weer onderdeel ben van dit moment. Dat ik betaald word om hier te staan. De Grande Finale. De beat barst los en een uur lang springt de uitzin-nige menigte onder me op de maat van de muziek. De organisatie heeft kosten nog moeite gespaard om dit laatste optreden fenomenaal te maken: de muziek, de lasers, de rookmachines, het decor, de oneindige hoeveelheid confetti en het vuurwerk dat maar blijft knallen overtreffen alles. Ik kan alleen nog maar lachen, dansen en springen. Kon ik de tijd maar stopzetten.

Dan is het stil. Dit was het. Nog één nummer en dan is het sprookje weer voorbij en keren alle zeventigduizend mensen weer terug naar waar ze vandaan kwamen.

Martin Garrix spreekt de menigte toe en kondigt een bevriende artiest aan die onder luid gejuich wordt ontvangen. De artiest komt het podium op en begint direct te zingen. Meerdere instrumenten vallen hem subtiel bij en 'High on Life' wordt ingezet. Het nummer begint klein, zowel vocaal als instrumen-taal. De eerste coupletten en het eerste refrein blijven eveneens klein, de span-ning die wordt opgebouwd voel ik in mijn hele lichaam. Ik raak in extase. Mijn hersenen moeten beneveld zijn door de drank, maar mijn hoofd is glashelder. Ik ben me bewust van al die duizenden prikkels, van de mensen die om me heen staan, van de instrumenten, de melodie, de beat en ieder woord van de tekst versta ik, voel ik, beleef ik.

*Through my fingers, out of sight
How could I have let you go?
Cutting corners, turning stones*

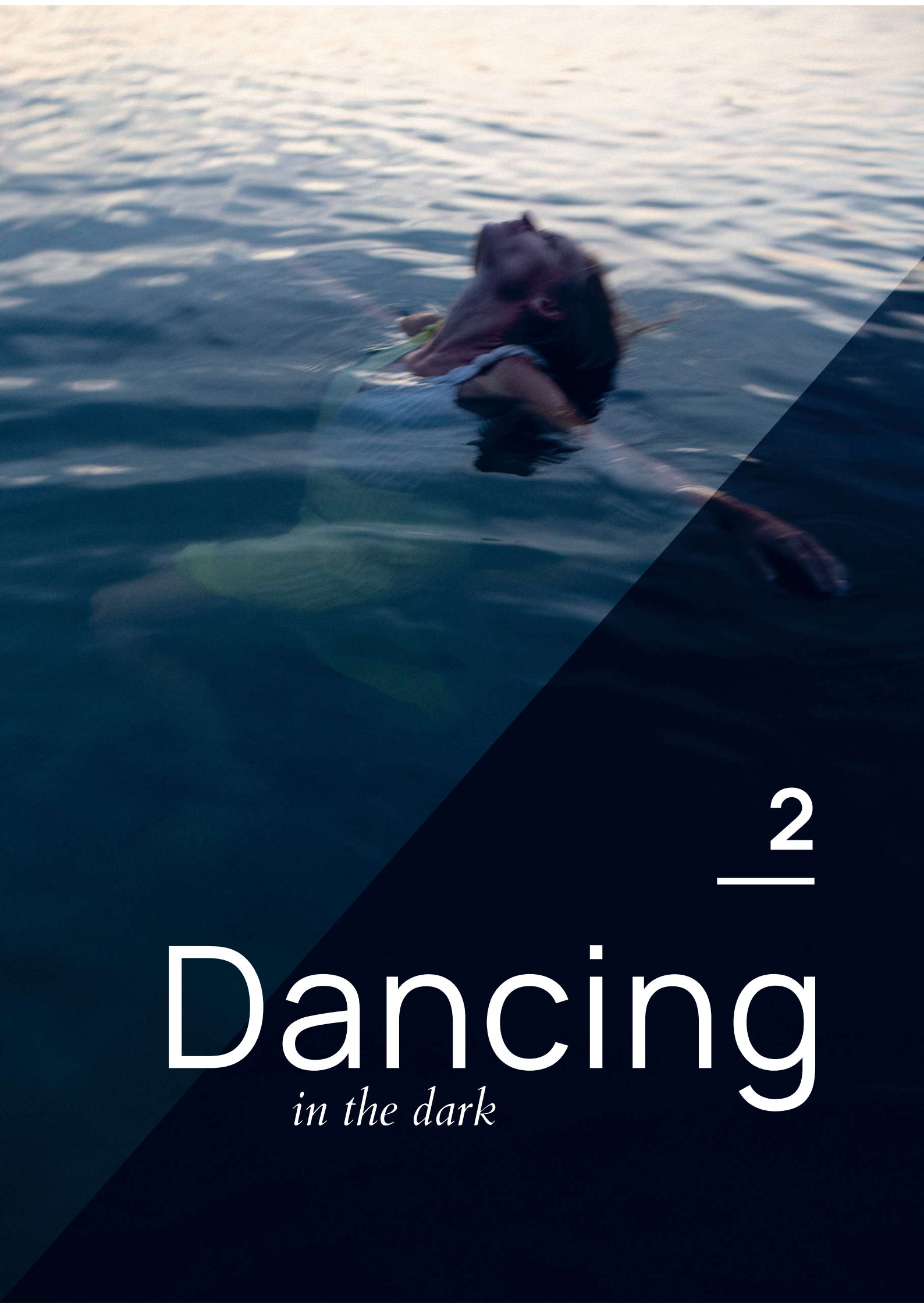
But I can only see your ghost

Het is alsof de tekst voor mij wordt gezongen. Alsof me iets duidelijk gemaakt wordt. Dat ik op zoek moet gaan. Dat ik niet langer weg mag rennen voor mijn verleden.

Het refrein zet opnieuw in en vanaf dat moment gaat het helemaal los. De muziek beukt als een gek, blijkt nog harder te kunnen, het vuurwerk gaat nog hoger en het uitzinnige publiek wordt onder een deken van confetti bedolven.

Het optreden lijkt voorbij, maar dan, nog één keer, wordt het refrein ingezet. Dit keer met weinig muziek en nauwelijks een beat. Jamie slaat zijn armen van achteren om me heen en trekt me tegen zich aan. Wanneer we voor de laatste keer uit volle borst meeschreeuwen, 'TILL THE DAY WE DIE', onze armen in de lucht gooien, naar het vuurwerk hoog in de lucht kijken en alle lampen uitgaan, breekt er iets in me. Hier, tussen de tienduizenden mensen en in de armen van Jamie voel ik me zo veilig en geborgen in een wereld die zó mooi is, zo vol liefde lijkt te zijn, dat ik dichterbij mezelf kom dan ik in jaren ben geweest. Uit het niets lopen er tranen over mijn wangen. Tranen die ik al die jaren niet gehuild heb. Zoete tranen, een totale ontlading.

En dan doemt het lieve gezichtje van Hannah op mijn netvlies op.
Ze is bij me terug.

2

Dancing

in the dark